

Eläköön Työväen ja Talonpoikien Punainen Armeija

Ulkomaalaisten arvovaltaisten toimihenkilöiden lausuntoja Punaisesta armeijasta

Amerikan Yhdysvaltain presidentti Roosevelt lausui jo viime elokuussa Punaisen armeijan taisteluista:

„Tämä vastarinta on mainiota. Se on voimakkaampaa kuin mitä yksikään Saksan sotilasammattimiehistä saattoi odottaa“.

Englannin työväenpuolueen johtaja Attlee sanoi puheessaan alahuoneessa tammikuun 9 päivänä 1942:

„On mieluista tietää, että Englannista lähetetyillä hyökkäysvaunuilla ja lentokoneilla on ollut oma osuutensa näissä Venäjän uljaiden armeijain suurissa saatuksissa“.

Canterburyn arkkipiispa kirjoittaa:

„Olen syvästi liikuttunut Venäjän kansan ihmeteltävästä miehuullisuudesta ja voimasta sen kantaessa korkealla siviisityksen lippua taistelllessaan fascismia vastaan“.

Romanian armeijan pääesikunnan päällikkö kenraali Mazarin kirjoittaa eräässä salaisessa asiakirjassaan:

„Punainen armeija on hyvin organisoitu, varustettu ja sotaan harjaantunut armeija. Sen joukko-osastoja ja yhdistelmiä komentavat kyvykkäät päälliköt“.

„Fyyreri“ ottaa vastaan selkäänsä saaneiden „voittamattomien“ kenraaliensa paraatin. Vasemmalta oikealle: Kleist, Schmidt, Strauss, Guderian ynnä seuraavat.

Punaisen armeijan talvikamppailun tähänastiset tulokset

Joulukuun 6 päivänä 1941 alkoi Punaisen armeijan hyökkäys. On vallattu takaisin saksalaisilta sellaiset hyökkäyskeskukset kuin ROSTOV, TIHVINÄ, JELETS, KALUGA, KERTSH, KALUGA, MOSHAISK ja satakunta muuta kaupun-
kia ja tuhansia kyliä. Punainen armeija on saanut valtavan saaliin. Alue, jonka se on puhdistanut vihollisesta, on pinta-
taan suurempi kuin koko Ranskan pinta-ala.

Punaisen armeijan hyökkäys jatkuu heikentyneillä voimilla. SAKSALAISET HALUSIVAT TUHOAMISSEN JA HE SAIVAT SEN.

SOTILAAN ÄÄNI

ASETAKKIIN PUETTUJEN SUOMEN KANSAN MIESTEN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 41

Sunnuntaina, maan 1 p:nä 1942

STALININ PÄIVÄKÄSKY

Moskova

N:o 55

23.2.1942

Toverit puna-armeijalaiset ja punalaivastolaiset, komentajat ja poliittiset työntekijät, sissitaistelijat, miehet sekä naiset!

Maamme kansat viettävät Punaisen armeijan 24:tä vuosipäivää isänmaallisen sodan kovina päivinä taistelussa fascistista Saksaa vastaan, joka julkeasti ja katalasti yrittää tuhota kotimaamme elämän ja vapauden. Pohjoisesta Jäämerestä Mustaan mereen asti ulottuvalla laajalla rintamalla Punaisen armeijan ja Sotalaivaston sotilaat käyvät ankaria taisteluja karkoittaakseen maastamme saksalaiset fascistiset anastajat ja suojatakse isänmaamme kunnian ja riippumattomuuden.

Jo ennenkin on Punainen armeija joutunut puolustamaan kotimaatamme vihollisen hyökkäyksiltä. Punainen armeija perustettiin 24 vuotta sitten taistelua varten ulkomaalaisten anastajien interventiojoukkoja vastaan, jotka pyrkivät pirstomaan maamme ja tuhoamaan sen riippumattomuuden. Ensi kerran sotaan astuneet Punaisen armeijan nuoret osastot löivät saksalaiset anastajat perin pohjin Pihkovan ja Narvan luona helmikuun 23 päivänä vuonna 1918. Juuri sen vuoksi julistettiin helmikuun 23 päivä vuonna 1918 Punaisen armeijan perustamispäiväksi. Siitä lähtien on Punainen armeija kasvanut ja voimistunut taistelussa ulkomaalaisia anastajia ja interventiojoukkoja vastaan. Se puolusti menestyksellä kotimaatamme taisteluissa saksalaisia anastajia vastaan vuonna 1918 karkoittaen ne Ukrainasta ja Valko-Venäjältä. Se puolusti menestyksellä kotimaatamme taisteluissa Ententen ulkomaalaisia sotajoukkoja vastaan vuosina 1919—1921 karkoittaen ne maamme rajojen ulkopuolelle.

Ulkomaalaisten anastajien interventiojoukkojen murskaaminen kansalaissodan kaudella takasi Neuvostoliiton kansoille pitkäaikaisen rauhan ja rauhallisen rakennustyön mahdollisuuden.

Tämän rauhallisen rakennustyön kahden vuosikymmenen aikana syntyi maassamme sosialistinen teollisuus ja kollektiivinen maatalous, tiede ja kulttuuri puhkesivat kukkaansa, maamme kansojen keskinäinen ystävyys lujittui. Mutta neuvostokansa ei koskaan unohtanut vihollisen uuden hyökkäyksen mahdollisuutta kotimaatamme vastaan. Sen vuoksi on rinnan teollisuuden ja maatalouden, tieteen ja kulttuurin kehityksen kanssa kasvanut myöskin Neuvostoliiton sotilaallinen mahti. Tämän mahtin ovat jo saaneet selkänahassaan tuntea jotkut vieraitten maitten ryöstämisen harrastajat. Tällä hetkellä sen tuntee kehuttu Saksan fascistinen armeija.

8 kuukautta sitten fascistinen Saksa hyökkäsi valapattoisesti maastamme vastaan, rikkoen törkeästi ja katalasti hyökkäämättömyyssopimuksen. Vihollinen oletti, että Punainen armeija lyödään hajalle heti ensimmäisellä iskulla ja menettää vastustuskykynsä. Mutta vihollinen erehtyi pahasti. Se ei ollut ottanut huomioon Punaisen armeijan voimaa, se ei ollut ottanut huomioon neuvostojoukkojen selustan vankkuutta, se ei ollut ottanut huomioon maamme kansojen voitontahtoa, se ei ollut ottanut huomioon fascistisen Saksan eurooppalaisen selustan epäluotettavuutta ja vihdoin se ei ollut ottanut huomioon fascisti-Saksan ja sen armeijan sisäistä heikkoutta.

Sodan ensimmäisinä kuukausina Punainen armeija oli saksalais-facistisen hyökkäyksen odottamattomuuden ja yllätyksellisyyden vuoksi pakotettu perääntymään ja jättämään osan Neuvostoliiton aluetta. Mutta perääntyessään se näännytti vihollisen voimia ja antoi sille ankaria iskuja. Punaisen armeijan sotilaat ja maamme kansat eivät epäilleet, etteikö tämä perääntyminen olisi väliaikaista, etteikö vihollinen tule pysähdetyksi ja sitten lyödyksi hajalle.

Sodan kestäessä Punainen armeija on ammen-

tanut uutta elinvoimaa, se on saanut täydennysväkeä ja lisää teknillisiä taisteluvälineitä, sen avuksi on tullut uusia reservidivisiooneja. Ja koitti aika, jolloin Punainen armeija sai mahdollisuuden siirtyä hyökkäykseen laajan rintaman tärkeimmillä osilla. Lyhyen ajan kuluessa Punainen armeija antoi saksalaisille fascistisille sotajoukoille iskun toisensa jälkeen Donin Rostovin ja Tihvinän luona, Krimillä ja Moskovan edustalla. Ankarissa taisteluissa Moskovan edustalla se löi hajalle saksalaiset fascistiset sotajoukot, jotka uhkasivat Neuvostoliiton pääkaupunkia piirityksellä. Punainen armeija karkoitti vihollisen Moskovan edustalta ja jatkaa sen ahdistamista länteen. Saksalaisista anastajista on vapautettu täydellisesti Moskovan ja Tuulan alueet sekä kymmeniä kaupunkeja ja satoja kyliä muilla vihollisen väliaikaisesti valtaamilla alueilla.

Nyt eivät saksalaiset enää ole siinä sotilaallisesti edullisessa asemassa, missä he olivat sodan ensimmäisinä kuukausina valapattoisen ja yllätyksellisen hyökkäyksensä tuloksena. Yllätyksellisyys ja odottamattomuus saksalaisten fascististen sotajoukkojen reservinä on täydellisesti loppuun käytetty. Siten on polstettu se epäsuhteellinen ehto, jonka saksalais-facistisen päällekkäisyyden yllätyksellisyys oli muodostanut. Nyt ei sodan kohtaloa ratkaise sellainen tilapäinen seikka kuin yllätyksellisyys, vaan pysyvästi vaikuttavat tekijät: selustan vankkuus, armeijan moraalin tila, divisioonain lukumäärä ja laatu, armeijan aseistus ja armeijan päälliköiden organisaatoriset kyvyt. On pantava merkille eräs seikka: heti, kun saksalaisten arsenaalia hävisi yllätyksellisyys, niin Saksan fascistinen armeija joutui perikadon partaalle.

Saksan fascistit pitävät armeijaansa voittamattomana vakuuttaen, että sodassa yksi yhtä vastaan se ehdottomasti lyö hajalle Punaisen armeijan. Nyt Punainen armeija ja Saksan fascistinen armeija käyvät sotaa yksi yhtä vastaan. Enemminkin, Saksan fascistista armeijaa tukee suoranaisesti rintamalla Italian, Romanian ja Suomen sotaväki. Punaisella armeijalla ei toistaiseksi ole tuollaista tukea. Ja kuitenkin: yllätetty Saksan armeija kärsii tappioita, mutta Punaisella armeijalla on huomattavia voittoja. Punaisen armeijan voimakkaista iskuista saksalaiset sotajoukot kärsivät suunnaton mieshukkaa ja sotavälineiden menetystä perääntyessään länteen. He tarrautuvat jokaiseen puolustuslinjaan yrittäen siirtää häviönsä päivää tuonnemmaksi. Mutta vihollisen ponnistelut ovat turhia. Aloite on nyt meidän käsissämme, eivätkä Hitlerin ruostuneen ja hölyneen sotakoneen ponnistelut voi kestää Punaisen armeijan rynnistystä. Ei ole

kaukana se päivä, jolloin Punainen armeija voimakkaalla iskullaan karkoittaa villiintyneet viholliset Leningradin luota, puhdistaa heistä Valko-Venäjän, Ukrainan, Liettuan, Latvian, Viron ja Karjalan kaupungit ja kylät sekä vapauttaa Neuvosto-Krimin, ja koko Neuvostomaassa tulevat jälleen voittoisesti hulmuamaan punaiset liput.

Olisi kuitenkin anteeksiantamatonta lyhyntäköisyyttä tyytyä saavutettuihin menestyksiin ja luulla, että saksalaisista joukoista on jo tehty selvä. Se olisi neuvostokansalaiselle sopimatonta tyhjää kerskailua ja pöyhkeyttä. Ei pidä unohtaa, että edessämme on vielä paljon vaikeuksia. Vihollinen kärsii tappioita, mutta sitä ei ole vielä lyöty hajalle eikä se suinkaan ole vielä lopullisesti murskattu. Vihollinen on vielä voimakas. Se tulee jännittämään vilmeiset voimansa saavuttaakseen menestystä. Ja mitä enemmän se kärsii tappioita, sen petomaisemmaksi se tulee. Sen vuoksi on välttämätöntä, että maassamme ei hetkeksikään heikkenisi reservien valmistaminen rintaman avuksi. On välttämätöntä, että yhä uudet joukot menevät rintamalle takomaan voittoa petomaisesta vihollisesta. On välttämätöntä, että teollisuutemme, erikoisesti sotateollisuutemme, työskentelee kaksinkertaisella tarmolla. On välttämätöntä, että rintama saa joka päivä yhä enemmän hyökkäysvaunuja, lentokoneita, tykkejä, kranaatinheittäjiä, konekivääreitä, kivääreitä, konepistoolia ja sotatarvikkeita.

Siinä on yksi Punaisen armeijan voiman ja mahtavuuden peruslähteistä.

Mutta Punaisen armeijan voima ei ole ainoastaan tässä.

Punaisen armeijan voima on ennenkaikkea siinä, että se ei käy anastussotaa, imperialistista sotaa, vaan isänmaallista, oikeutettua vapauttamaan. Punaisen armeijan tehtävänä on vapauttaa saksalaisten anastajien käsistä meidän neuvostovalueemme, vapauttaa saksalaisten anastajien sortorosta kyliimme ja kaupunkiemme asukkaat, jotka olivat ennen sotaa vapaita ja elivät ihmisarvon mukaista elämää, mutta nyt ovat sortotuja ja kärsivät ryöstöistä, hävityksestä ja nälästä, ja vihdoin, vapauttaa naimemme siitä häpeästä ja häväistyksestä, johon saksalaiset fascistijumit ovat heidät syösseet. Mikä voi olla jalompaa ja ylevämpää kuin tällainen tehtävä? Yksikään saksalainen sotilas ei voi sanoa käyvänsä oikeutettua sotaa, sillä hän ei voi olla häkemättä, että häntä pakotetaan käymään sotaa muiden kansojen rosvoamiseksi ja orjuuttamiseksi. Saksalaisella sotilaalla ei ole sodassa ylevää ja jaloa päämäärää, joka voisi innoittaa häntä ja josta hän voisi olla ylpeä. Jokainen Punaisen armeijan sotilas voi sitävastoin ylpey-

dellä sanoa, että hän käy oikeutettua vapauttamaan, sotaa isänmaansa vapauden ja riippumattomuuden puolesta. Punaisella armeijalla on jalo ja ylevä sodan päämäärä, joka innoittaa sitä sankaritekoihin. Tämä oikeastaan selittääkin sen, että isänmaallinen sota synnyttää meillä tuhansia sankareita ja sankarittaria, jotka ovat valmiit menemään kuolemaan kotimaansa vapauden puolesta.

Siinä on Punaisen armeijan voima.

Siinä on myöskin Saksan fascistisen armeijan heikkous.

Ulkomaalaisessa lehdistössä jaaritellaan toistuaan, että Punaisen armeijan tarkoitus on Saksan kansan hävittäminen, Saksan valtion tuhoaminen. Se on tietysti tyhmää valhetta ja typerää Punaisen armeijan parhaamista. Punaisella armeijalla ei ole eikä voi olla sellaisia idioottimaisia tarkoituksia. Punaisen armeijan tarkoitus on saksalaisten miehittäjien karkoittaminen maastamme ja Neuvostomaan vapauttaminen saksalaisista fascistisista valtaajista. Hyvin todennäköistä on, että sota Neuvostomaan vapauttamiseksi johtaa Hitlerin koplakunnan karkoittamiseen tai tuhoamiseen. Me tervehtisimme sellaista loppua. Mutta olisi naurettavaa samaistaa Hitlerin koplakunta Saksan kansan, Saksan valtion kanssa. Historian kokemus osoittaa, että hitlerit tulevat ja menevät, mutta Saksan kansa ja Saksan valtio jäävät.

Punaisen armeijan voima on vihdoin siinä, että se ei tunne eikä voi tuntea rotuvihaa muita kansoja kohtaan, ei myöskään Saksan kansaa kohtaan, ja että se on kasvatettu kaikkien kansojen ja rotujen samanarvoisuuden hengessä, muiden kansojen oikeuksien kunnioittamisen hengessä. Saksalaisten rotuteoria ja rotuviha käytännössä ovat johtaneet siihen, että kaikista vapauttajakastavista kansoista on tullut fascistisen Saksan vihollisia. Neuvostoliitossa vallitseva rotujen samanarvoisuuden teoria ja muiden kansojen oikeuksien kunnioittaminen käytännössä ovat johtaneet siihen, että kaikista vapauttajakastavista kansoista on tullut Neuvostoliiton ystäviä.

Siinä on Punaisen armeijan voima.

Siinä on myöskin Saksan fascistisen armeijan heikkous.

Ulkomaalaisessa lehdistössä jaaritellaan toistuaan,

ELÄKÖÖN PUNAINEN ARMEIJA JA SOTALAIVASTO!
ELÄKÖÖN SISSITAISTELIJAT, MIEHET SEKÄ NAISET!
ELÄKÖÖN MAINIO KOTIMAAMME, SEN VAPAAUS JA RIIPPUMATTOMUUS!
ELÄKÖÖN SUURI BOLSHEVIKKIPUOLUE, JOKA JOHTAA MEITÄ VOITTOON!
ELÄKÖÖN SUUREN LENININ VOITTAMATON LIPPU!
LENININ LIPUN ALLA ETEENPAIN MURSKAAMAAN SAKSALAISET, FASCISTISET ANASTAJAT!

Puolustusasiain kansankomissaari J. STALIN.

naan, että Neuvostomaan väki vihaa saksalaisia nimenomaan saksalaisina, että Punainen armeija tuhoaa saksalaisia sotamiehiä nimenomaan saksalaisina, vihasta kaikkea saksalaista kohtaan, ja että Punainen armeija ei sen vuoksi ota vangeiksi saksalaisia sotamiehiä. Tuo on tietysti samanlaista tyhmää valhetta ja typerää Punaisen armeijan parhaamista. Punaiselle armeijalle on rotuviha vierasta. Sille on vieras tuo alentava tunne, sillä se on kasvatettu rotujen samanarvoisuuden ja muiden kansojen oikeuksien kunnioittamisen hengessä. Sitäpaitsi ei ole unohtettava, että meidän maassamme rotuvihan ilmaus on lailla rangaistava teko.

Punaisen armeijan täytyy tietysti tuhota saksalaisia fascistisia miehittäjiä, kun ne tahtovat orjuuttaa kotimaamme, tai kun ne, jouduttuaan meidän joukkojemme saartamiksi, kieltäytyvät laskeumasta aseitaan ja antautumasta vangeiksi. Punainen armeija ei tuhoa heitä heidän saksalaisen syntyperänsä vuoksi, vaan siksi, että he tahtovat orjuuttaa meidän kotimaamme. Punaisella armeijalla on, samoin kuin jokaisen muun kansan armeijallakin, oikeus ja velvollisuus tuhota kotimaansa orjuuttajia niiden kansallisesta syntyperästä riippumatta. Äskettäin joukkomme saartoivat Kalininin, Klinin, Suhinitshin, Andrea-polin ja Toropetsin kaupungeissa olleet saksalaiset varuskunnat, joita kehoitettiin antautumaan vangeiksi ja luvattiin siinä tapauksessa säästää heidän henkensä. Saksalaiset varuskunnat kieltäytyivät laskeumasta aseitaan ja antautumasta vangeiksi. Käsiteltävää on, että heidät piti ajaa ulos väkivalloin, jolloin suuri joukko saksalaisia sai surmansa. Sola on sotaa. Punainen armeija ottaa saksalaisia sotamiehiä ja upseereita vangeiksi, jos he antautuvat, ja säästää heidän henkensä. Punainen armeija tuhoaa saksalaisia sotamiehiä ja upseereita, jos he kieltäytyvät laskeumasta aseitaan ja yrittävät ase kädessä orjuuttaa meidän kotimaamme. Muistakaa suuren venäläisen kirjailijan Maxim Gorkin sanat: „Jos vihollinen ei antaudu, niin se tuhoetaan“.

Toverit puna-armeijalaiset ja punalaivastolaiset, komentajat ja poliittiset työntekijät, sissitaistelijat, miehet sekä naiset! Onnittelten teitä Punaisen armeijan 24:nneen vuosipäivän johdosta! Toivotan teille täydellistä voittoa saksalaisista fascistisista anastajista!

SOTILAAN ÄÄNI

ASETAKKIIN PUETTUJEN SUOMEN KANSAN MIESTEN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 42

Sunnuntaina, maaliskuun 15 pnä 1942

**„VIHOLLISEN PONNISTELUT OVAT TURHIA.
ALOITE ON NYT MEIDÄN KÄSISSÄMME“.**

Stalin.

Punainen armeija käy oikeutettua sotaa

Jokainen Punaisen armeijan sotilas voi ylpeydellä sanoa, että hän käy oikeutettua vapaussotaa isänmaansa vapauden ja riippumattomuuden puolesta. Punaisella armeijalla on jalo ja ylevä sodan päämäärä, joka innoittaa sitä sankaritekoihin“.

Näin sanotaan Neuvostoliiton Puolustusasiain kansankomissaarin Stalinin päiväkäskyssä N:o 55 Punaisen armeijan 24-vuotispäiväksi.

Samassa päiväkäskyssä sanotaan, että „yksikään saksalainen sotilas ei voi sanoa käyvänsä oikeutettua sotaa, sillä hän ei voi olla näkemättä, että häntä pakoitetaan käymään sotaa muiden kansojen rosvoamiseksi ja orjuuttamiseksi“.

Voiko Suomen armeijan sotilas sanoa käyvänsä oikeutettua sotaa? Ei, ei voi. Vaikka hän ei olisikaan täysin selvillä Suomen vallanpitäjien kaikista rikollisista suunnitelmista, niin joka tapauksessa hän huomaa, että kysymys ei ole Suomen rajojen puolustamisesta, vaan selvästä anastussodasta. Hän näkee käyvänsä sotaa kaukana vieraalla maalla, joka ei ole koskaan kuulunut Suomelle. Hän tietää olleensa mukana Karjalan rahvaan karkoittamisessa kotikonnuiltaan, heidän kotiensa hävittämisessä, heidän omaisuutensa ryöstämisessä ja tuhoamisessa. Hänelle on tunnettua, että ne karjalaiset „heimoveljet“, joita hänen sa-

MITÄ RINTAMALLA TAPAHTUU?

Punaisen armeijan hyökkäys jatkuu koko rintamalla Suomen lahdelta Mustalle merelle saakka. Jokaisella rintaman osalla on aloite täydellisesti Punaisella armeijalla. Punaisen armeijan ilmavoimilla on herruus ilmassa.

* * *

Moskovan edustalta saksalaiset on lyöty 300 kilometriä länteen, DOROGOBUSHIN kaupungin taakse. Maaliskuun 5 pnä vallattiin JUHNOVIN kaupunki.

* * *

Kalininin kaupungista saksalaiset on ajettu 300 kilometriä länteen, Toropetsin kaupungin taakse.

* * *

Saksan 16. armeija on täydellisesti saarrettu Staraja Rusan piirissä. Kolme divisioonaa siitä on jo täydellisesti tuhottu. Tuhoamistaisteluja käydään, ja motin purkaminen edistyy nopeasti.

* * *

Tärkeät strategiset keskuskeskukset — HARKOV, KURSK ja OREL — ovat Punaisen armeijan välittömien iskujen uhkaamina.

* * *

Punaisen armeijan ilmavoimat tuhosivat helmikuussa vajanaisten tietojen mukaan 219 tankkia, 682 tykkiä, 6914 sotilaita ja sotatarpeita kuljettanutta autoa, 4411 kuormaa sotatarpeita ja paljon muuta sotamateriaalia.

* * *

Maaliskuun ensimmäisen viikon aikana tuhottiin 358 saksalaisten lentokonetta. Maaliskuun 8 pnä tuhottiin 83 saksalaisten lentokonetta, niistä 39 suurta 3-moottorista kuljetuslentokonetta.

nottiin tulleen vapauttamaan, eivät suinkaan tunnusta häntä vapauttajakseen, vaan pitävät häntä vihollisenaan. Jokainen vähänkin valistunut työläis- ja talonpoikaissotilas käsittää, että on suuri rikos taistella Neuvostoliittoa, työläisten ja talonpoikien valtiota, sosialismin maata vastaan. Hän ei voi olla sisimmässään tuntematta häpeää taistellessaan Norjan ja muiden Euroopan kansojen pyövelin, Hitlerin rintamassa.

Ei, Suomen armeijan sotilal-

la ei ole tässä sodassa sellaista jaloa ja ylevää päämäärää, jonka puolesta hänen kannattaisi vuodattaa vertaan ja uhrata henkensä. Hän taistelee vastoin tahtoaan, vastoin vakaumustaan, vastoin omaatuntoaan väärän ja toivottoman asian puolesta. Hänen etunsa, samoin kuin koko Suomen työtätekevän kansan etu, vaatii rikollisen sota-seikkailijain hallituksen kukistamista, Mannerheimin sotilaallisen tappion jouduttamista.

PUNAINEN ARMEIJA TUHOAA VIHOLLISENSA, JOS SE EI ANTAUDU

„PUNAINEN ARMEIJA OTTAA SAKSALAISIA SOTAMIEHIÄ JA UPSEEREITA VANGEIKSI, JOS HE ANTAUTUVAT, JA SÄÄSTÄÄ HEIDÄN HENKENSÄ. PUNAINEN ARMEIJA TUHOAA SAKSALAISIA SOTAMIEHIÄ JA UPSEEREITA, JOS HE KIELTÄYTYVÄT LASKEMASTA ASEITÄAN JA YRITTÄVÄT ASE KÄDESSÄ ORJUUTTA MEIDÄN KOTIMAATAMME“.

Nämä sanat on lainattu Neuvostoliiton Puolustusasiain kansankomissaarin J. Stalinin Päiväkäsystä helmikuun 23 päivältä 1942, ja ne koskevat yhtä hyvin suomalaisia kuin saksalaisiakin sotamiehiä ja upseereita.

Inhimillinen suhtautuminen vangeiksi joutuneihin vihollisarmeijain sotilaisiin ja upseereihin on ollut aina ominaista Punaiselle armeijalle. Tämän voivat todistaa sadat ja tuhannet saksalaiset ja suomalaiset sotavangit. Niinpä Neuvostoliitossa sotavangeina olevat suomalaiset sotamiehet Aimo Jungell, Veikko Virta, Väinö Nevaranta, J. Vähäperkiö ym. (kaikkiaan 25 henkeä) kirjoittivat äskettäin Suomen sotamiehille osoitetussa vetoomuksessaan:

„Me, Suomen armeijan sotilaat, jotka olemme täällä Neuvostoliitossa sotavangeina, lausumme täydellisen tyytyväisyytemme siihen hyvään kohteluun, jonka olemme osaksemme saaneet. Täällä ei sotavangeja ammuta eikä rääkätä kuten teki joulukuun 6 päivänä Pärmin pataljoonan 2. komppanian päällikkö luutnantti Niemi vangiksi joutuneille, haavoittuneille puna-armeijalaisille. Itse hän ampui käsiaseella 8 haavoittunutta sotavankia ja sen jälkeen ammutti konepistoolilla jällellä olevat haavoittuneet. Tämän verisen ilkeyden todistajina ovat 2. komppanian miehistö, 3. joukkueen johtaja vänrikki Viiala sekä 2. ryhmän johtaja Kalle Leppäkangas“.

Punainen armeija käy oikeutettua vapausotaa, karkoittaakseen Neuvostomaasta saksalaiset ja suomalaiset anastajat. Voidakseen toteuttaa tämän ylevän päämäärän Punaisen armeijan täytyy tietysti tuhota maahan tunkeutuneet vihollisarmeijat, jos nämä eivät laske aseitaan. Äskettäin Punaisen armeijan joukot saarsivat 16. saksalaisen armeijan Staraja Russan alueella. Sen vuoksi, kun tämä armeija kieltäytyi laskemasta aseitaan, neuvostojoukot tuhosivat yksistään taistelujen ensimmäisessä vaiheessa 12 tuhatta saksalaista sotilasta. Tämä tulee kaikkien Neuvostoliiton alueella olevien vihollisarmeijoiden kohtaloksi, jos ne jatkavat aseellista vastarintaansa.

Sota on sotaa. Punaisella armeijalla on oikeus ja velvollisuus tuhota kotimaansa orjuuttajia, olivatpa ne sitten saksalaisia tai suomalaisia, italialaisia tai romanialaisia. Punainen armeija pitää ohjeenaan suuren venäläisen kirjailijan ja humanistin Maxim Gorkin sanoja:

„JOS VIHOLLINEN EI ANTAUDU, NIIN SE TUHOTAAN“.

„Punaisen armeijan tehtävänä on vapauttaa saksalaisten anastajien käsistä meidän neuvostoalueemme, vapauttaa saksalaisten anastajien sorrosta kyliemme ja kaupunkiemme asukkaat, jotka olivat ennen sotaa vapaita ja elivät ihmisarvon mukaista elämää“.

STALIN.

PUNAINEN ARMEIJA EI TUNNE ROTU- VIHAA

Punainen armeija on työväen ja talonpoikain armeija. Niinkuin Neuvostoliitto on manarvoisten, toistensa oikeuksien kunnioittamisen hengessä ja veljellisessä sovussa elävien kansojen liitto, on sen armeijan näiden kansojen veljensä meija, jolle kaikkinaisen kansallisuusviha on vierasta.

„Punaisen armeijan voima on siinä, että se ei tunneta rotuvihaa eikä voi tuntea rotuvihaa mitään kansoja kohtaan, ei myöskään Saksan kansaa kohtaan, ja tämä se on kasvatettu kaikkien kansojen ja rotujen samanaikaisen voisuuden hengessä, mitään kansojen oikeuksien kunnioittamisen hengessä“.

Näin sanoo Stalin Päiväkäsyyssä helmikuun 23 päivältä 1942.

Rotu- ja kansallisuusviha Hitlerin ja hänen apureittensa käyttämä ase. He tarvitsevat tätä ryöstösotansa puolustamiseksi ja toisten kansojen orjuuttamiseksi.

Suomen armeijan sotilaita Teihinkin on kaikin keinoin tettu syövyttää venäläisvihaan. Suomen vallanpitäjät ovat jättäneet toisensa jälkeen keksineet mitä häikäilemättömpimpiä keinoja heita Neuvostoliitosta ja Punaisesta armeijasta, miten Neuvostoliitto uhkaa Suomea itsenäisyyttä ja miten „Pravda“ on kehoittanut Suomea viittämään suomalaiset pinnalta“ jne.

Ne ovat Hitlerin suomalaisten renkien keksintöä, joiden avulla he yrittävät lietsoa venäläisvihaa. He eivät usko ilmoittaa teille todellisia rotu- ja kansallisuuspyrkimyksiään, sillä he tietävät, että sinä päivänä, jolloin Mannerheimin armeijan sotilaat jättävät inhoten syrjään kansallisuusvihan saastaisen lipun ja keväät yhteisvoimin loputtoman miesten hyödyttömien teurastuksesta, on myöskin tannut Mannerheimien häviön tuhon päivä. Mutta se on mulla oleva Suomen kansan vapautus päivä.

KOITTAKOON SE PÄIVÄ
PIAN SUOMEN KANSALLISUUSVIA

JOS VIHOLLINEN EI ANTAUDU, SE SÄÄLITTÄ TUHOTAAN

Sinä tiedätkö, valkoisen sotilas,
on sääntönä Neuvostomaan:
„Jos vihollinen ei antaudu,
se sääliittä tuhotaan“?

Emme me ole alkaneet sotaa,
teimme rauhan töitä vaan.
Nyt nousemme miljoona-armeijoin,
ja vihemies tuhoiaan.

Melle rotuviha on vieras,
sodan sääntö on sellainen vaan:
„Jos vihollinen ei antaudu,
se sääliittä tuhotaan!“

Tulit ehkä sa vastoin tahtoa
hyväks herrojes rosvoamaan,
vaan muista, punasissien sääntönä on:
„Vihamiehet tuhoiaan!“

Pois aseet jos heität, nähdä
soat vielä Suomen maan.
Vaan taistella vielä jos tahtonet,
olet tuomittu kuolemaan.

Emme henkedi me vaani,
on sääntömme sellainen vaan:
„Jos vihollinen ei antaudu,
se sääliittä tuhotaan!“

H. K.

YLEISRADIO SUOMESSA TYÖT TEKEE“

PUNAISEN ARMEIJAN VANGIKSI JOUTUNUT
EURAJOELTA KOTOISIN OLEVA SUOMEN AR-
MEIJAN SOTAMIES LAURI VALLENIUS KERTOO:

Kun minut mobilisoitiin viime kesäkuun 17 päivänä reserviharjoituksen nimellä armeijaan, puhuttiin silloin jo väestön keskuudessa avoimesti sodan puhkeamisesta. Yleensä kuitenkin pidettiin varmana sitä, että sota, jos puhkeakin, tulee kestämään korkeintaan pari-kolme viikkoa. Sota alkoi. „Reservistä“ luvattiin vapauttaa heti heinäntekoon, sitten elonkorjuuseen, syystöihin jne. Kaikki määräjät on sivuutettu. Miehet ovat edelleenkin „reservissä“.

Tämä miesten „reservissä“ olo on saanut aikaan maassa ankaran työvoimapulan. Kaikki määräaikaiset työt jäävät säännöllisesti tekemättä. Niin kävi maatalouden syystöille.

Niin on käynyt halkojen hakkuille, talviajoille ym. töille. Nyt lähestyy maatalouden tärkeimpien töiden — kevätkylvö-työiden aika. On aivan päivän selvää, että kotona olevat naiset eivät kykene niitä tekemään kuin osittain. Kuka niitä sitten tekee? No, kaipa Suomen yleisradio. Se kyllä „tekee“ kevätkylvötyöt, sehän se on „tehnyt“ muutkin työt, „hakannut“ halot, „ajanut“ talviajot ym.

Mutta vaikka Suomen yleisradion vääreleukaisiksi tunnetut lauseet ja lapatossut tekevätkin radiojutuissaan työt, niin ei siitä tulla pelloille leviä, eikä pellot siemenny. Kyllä niissä töissä tarvitaan miesvoimaa. Muuten ei ole mitään syksyllä pelloilta korjattavaa.

Kyllä se niin on, että jos Suomen kansalle aiotaan taata ensi talveksi leipää pitää tapahtua kurssin muutos.

Ja kurssin muutos tapahtuu siten, että annetaan huutia Mannerheimin Suur-Suomi haihattelulle ja painutaan joukolla kotipelloille kevätkylvötyöihin.

Pojat siellä rintamalla! Lähtekää kotinne!

„Onhan väärin, että koko Suomen kansa tapetaan näin“

(Työmiehen vaimon kirje)

Eräälle korpraalille, jonka kenttäpostiosoite on 2 Kpk 1473, kirjoittavat hänen vaimonsa, pikku tyttärensä ja poikansa Helsingistä Pääskylän kadulta:

„Isäkulta, meillä on sinua niin ikävä. Olen niin huolissani sinusta. Ole oikein tarkka. Miksi ette pistä aseita syrjään ja lähde yksinkertaisesti pois. Tuntuu hirveältä tuo joukko-teurastus. Onhan väärin, että koko Suomen kansa tapetaan näin. Mitä me teemme enään Suur-Suomellakaan. On hullua että Suomen työtätekevä kansa on noin sokea, että tappaa itsensä herrojen tähden. He eivät sodan loputtua enään tunne muuta kuin inhoa työkansaa kohtaan. Se on eittämätön totuus. Omalla hengellään työväki pelastaa ja suojelee porhoja ja heidän yltäkylläistä elämäänsä.“

Koeta, rakas isä olla varovainen. Ei sinusta kuitenkaan toiset välitä, ellet itse huolehdi siitä siellä...“

Näin kirjoitti helsinkiläinen työmiehen vaimo rintamalla korpraalina palvelevalle miehelleen. Emme halua mainita hänen nimeään enempiä kuin lastensaakaan nimiä, koska on todennäköistä, että hän joutuisi tuollaisista rehellisistä totuuden sanoista Mannerheimin viskaalien ja ohranamiesten ahdisteltavaksi.

* * *

„EI OLE KAUKANA SE PÄIVÄ, JOLLOIN PUNAINEN ARMEIJA VOIMAKKAALLA ISKULLAAN KARKOITTAI VILLIINTYNEET VIHOLLISET LENINGRADIN LUOTA, PUHDISTAA HEISTÄ VALKO-VENÄJÄN, UKRAINAN, LIETTUAN, LATVIAN, VIRON JA KARJALAN KAUPUNGIT JA KYLÄT SEKÄ VAPAUTTAA NEUVOSTO-KRIMIN, JA KOKO NEUVOSTOMAASSA TULEVAT JALLEN VOITTOISASTI HULMUAMAAN PUNAISET LIPUT“.

* * *

Hitlerin „keväthyök- käyksestä“ tulee pannukakku

Kun hampaisiin saakka aseistettu maantierosvo karkaa pillopaikastaan äkkiarvaamatta rauhallisen kulkijan kimppuun on hänellä taisteluvälineissä tavattoman suuri etumatka uhriensa verraten. Hän voi tietysti toivoa saavuttavansa menestystä yhteenoton alussa, vaikka hyökkäyksen kohteeksi joutunut henkilö olisikin häntä voimakkaampi.

Tämä vertaus sopii täydellisesti Hitlerin ja hänen suomalaisten asekkumppaniensa viimekesäiseen odottamattomaan päällekkarkaukseen Neuvostoliiton kimppuun. Vain yllättävä, salakavala, maantierosvon tavoin tehty hyökkäys rauhaa kastaavia Neuvostoliiton kansoja vastaan selittää heidän sodan alussa saavuttamansa väliaikaiset menestykset.

Nuo ajat ovat olleet ja menevät. Niiden, jotka Hitlerin viimekesäisiä voittoja muistellen saattavat pitää mahdollisena, että hänen suurella kohinalla toivotettu „keväthyökkäyksen“ voisi parantaa hänen talvisodassa rempalleen mennyttä rintamaansa, olisi muistettava Stalinin sanoja:

„Nyt eivät saksalaiset enää ole siinä sotilaallisesti edullisessa asemassa, missä he olivat sodan ensimmäisinä kuu-kausina valapattoisen ja yllätyksellisen hyökkäyksensä johdosta. Yllätyksellisyys ja odottamattomuus saksalaisten fascististen sotajoukkojen reservinä on täydellisesti loppuun käytetty. Siten on poistettu se epäsuhte sodan ehdoissa, jonka saksalais-fascistisen päällekkarkauksen yllätyksellisyys oli muodostanut.

„MUSKETTISOTURIT“

Kuten tiedoitetaan, on Hitler julistanut: „Muutamana viikona kuluttuna sulaa lumi Venäjällä, tulee kevät ja meidän muskettisoturimme voivat taas ase kädessä jatkaa hyökkäystä“.

Kevättä odotellessa...

Nyt ei sodan kohtaloa ratkaise sellainen tilapäinen seikka kuin yllätyksellisyys, vaan pysyvästi vaikuttavat tekijät: selustan vankkuus, armeijan moraalinen tila, divisioonain lukumäärä ja laatu, armeijan aseistus ja armeijan päälliköiden organisatoriset kyvyt. On pantava merkille eräs seikka: heti, kun saksalaisten arsenaalista hävisi yllätyksellisyys, nim. Saksan

fascistinen armeija joutui rikadon partaalle.“
Voima on nyt Neuvoston ja sen liittolaisten, Yhdysvaltain ja Englannin puolesta Hitlerin „keväthyökkäyksestä“ tulee auttamattomasti pannukakku. Onneton se Neuvostoliiton sotilas, joka tuolla syötillä antaa vetää heidän huulesta ja panee heidän alttiiksi tukieksaan Hitlerin histuvaa rintamaa.

SOTILAAN ÄÄNI

ASETAKKIIN PUETTUJEN SUOMEN KANSAN MIESTEN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 43

Maarantaina, maaliskuun 23 p:nä 1942

MANNERHEIMIN TAPPIO ON OLEVA SUOMEN KANSAN VOITTO

On tehtävä ero Suomen kansan ja hallituksen välillä

Suomen vallanpitäjät puhuvat julkisilla paikoilla märeitä sanoja „kansasta“, „kansan tahdosta“, „kansakunnan edusta“ y.m.s. korkeista asioista, vaikka tarkoittavat omaa itseään, omia rikollisia suunnitelmiaan, omia anastuspyyteitään, joilla ei ole kerrassaan mitään tekemistä kansan tahdon eikä etujen kanssa.

Kun he valheen, petoksen ja häikäilemättömän terrorin voimalla ajoivat Suomen miehet osallistumaan Hitlerin rosvoretkeen Neuvostoliittoa vastaan, toittivat he, että se oli muka „kansan tahto“.

Kun he valta- ja anastuspyyteitään tavoitellessaan tapattavat vähitellen Suomen koko miespuolisen väestön, julistavat he, että sitä muka vaatii „kansakunnan etu“.

Kun he pelkäävät oman valloitusseikkailunsa myttyynmeno, huutavat he, että Neuvostoliitto muka aikoo „hävittää Suomen kansan maan pinnalta“.

Päiväkäsyyssään Punaisen armeijan 24-vuotispäivän johdosta Stalin lausui:

„Olisi naurettavaa samastaa Hitlerin koplakunta Saksan kansan, Saksan valtion kanssa. Historian kokemus osoittaa, että hitlerit tulevat ja menevät, mutta Saksan kansa ja Saksan valtio jäävät“.

Nuo sanat pitävät täydellisesti paikkansa Suomeenkin nähden.

(Jatkuu 2. siv.)

„PUNAISEN ARMEIJAN VOIMAKKAISTA ISKUISTA SAKSALAISET SOTAJOUKOT KÄRSIVÄT SUUNNATONTA MIESHUKKAA JA SOTAVÄLINEIDEN MENETYSTÄ PERÄÄNTYESSÄÄN LÄNTEEN“.

STALIN.

LÄNSIRINTAMA

6.2—5.3 1942.

Neuvostojoukot ovat yllämainittuna aikana ottaneet sotasaaliina 48 hyökkäysvaunua, 285 tykkiä sekä suuren määrän muita ampuma-aseita, 28 lentokonetta, 794 autoa, 13.361 bensiniitynyriä, 160 vaunulastia ammuksia, 2 ammusvarastoa sekä paljon muuta sotamateriaalia.

Tänä aikana saksalaiset ovat menettäneet Länsirintamalla 40.000 miestä kaatuneina.

Länsirintaman joukot ovat vapauttaneet saksalaisista anastajista 263 paikkakuntaa, m.m. SUHINITSHIN, JUHNOVIN ja DOROGOBUSHIN kaupungit.

KALINININ RINTAMA

5.2—8.3 1942.

Neuvostojoukot ovat yllämainittuna aikana ottaneet sotasaaliina 78 hyökkäysvaunua, 172 tykkiä sekä suuren määrän muita ampuma-aseita, 1.177 autoa ja paljon muita ajoneuvoja, 2 junalastia ja 2 varastoa ampumatarvikkeita, 2 vaatevarastoa sekä paljon muuta materiaalia.

Tällä rintamalla saksalaiset ovat mainittuna aikana menettäneet 49.700 miestä kaatuneina.

Saksalaisista miehitysjoukoista on vapautettu 161 asutuskeskusta.

LUOTEINEN RINTAMA

22.2—10.3 1942.

Neuvostojoukot ovat yllämainittuna aikana ottaneet sotasaaliina suuret määrät erilaisia ampuma-aseita, ammuksia ja sotamateriaalia.

Saksalaiset ovat menettäneet mainittuna aikana tällä rintamalla 14.000 miestä kaatuneina.

Saksalaisista miehitysjoukoista on vapautettu 84 asutuskeskusta.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTON TIEDONANNOISTA.

Mitä kotoa kirjoitetaan

Sotamies

PAAVO KANTOLALLE

1 Kpk 9214, kirjoittaa hänen vaimonsa Alli Kantola, Soini, Kukonkylä:

„Nyt täällä oli syyni tänä päivänä. Kaikki viimeisetkin joutuu lähtemään. Kyllä nyt menee kaikki. Ei tänne jää ketään. Tulee semmoinen aseutus, ettei saa kirjoittaa kun yhden kirjeen viikossa. Kuule, Hanhimäen Eero on nyt lomalla. Mutta ei voi kävellä muuten kuin kainalosauvoilla. On se surkeata. Voi kun sinä rakas säilyisit siellä terveenä. Vaikka et olisikaan terve, kunhan vain palaisit takaisin“.

Sotamies

JAAKKO NATUSELLE

2 Kpk 9202, kirjoitetaan Leppävirroilta Hovinmäeltä:

„Voi niitä raukkoja, joilta

On tehtävä ero ...

(Jatkoa 1. siv.)

Jokainen järkvy ihminen huomaa, että Rydin ja Mannerheimin koplakunnan tahto ja edut käyvät täydellisesti ristiin Suomen kansan tahdon ja etujen kanssa.

Suomen kansa tahtoo elää, mutta Rydin ja Mannerheimin koplakunnan politiikka merkitsee sille kuolemaa.

Suomen kansan etu vaatii sodan pikaista lopettamista, hyviä naapurussuhteita Neuvostoliittoon, mutta Rydin ja Mannerheimin politiikka on ikuisen vihan ja vainon politiikka Neuvostoliittoa vastaan.

Eikö ole siis selvää, että Suomen kansan on oman etunsa nimessä ensi kädessä raivattava pois tieltään Rydin ja Mannerheimin hallituskopla?

Eikö ole selvää, että Suomen kansan on oman etunsa nimessä toimittava hallitusherrojensa „Suur-Suomi“-seikkailun romahduksen jouduttamiseksi?

Mannerheimin tappio on oleva Suomen kansan voitto. Sota riittääköön, alas Mannerheim!

on mennyt rakkaat puoliset ja pojat. Voi sitä sydämen tuskaa. Kyllä on kurja aika ja ainainen ikävä. Kyllä se on keljua, kun olet sairas ja täytyy vain olla rintamalla, eikä edes viedä sairaalaan parantumaan“.

Sotamies

MATTI VEIKKOLALLE

1 Kpk 9224, kirjoittaa sotamies Oiva Toijanniemi, 8 Kpk 7466 Lapualta, jossa hän on ollut lomalla:

„Sain sun osoittees eilen kotoas ja kuulin että olet vielä ehjänä. Niin, sodassa ei koskaan kaikki kaadu, mutta täällä siviilissä kuolee kaikki“.

Suomen naisen kutsu

Sinä luokseni tulet, kun nukun, ja hellästi suutelet. Sua kotiin ma jäämään pyydän, vaan milloinkaan jää sinä et.

Niin unessa tulet ja menet, minä lastemme seuraan jään. Jo kuolema kyniensä iskee mun pulmuuni pienimpään.

Sua avaksein kutsun, kun herään. Et kuule. On ympäri yö. Ei tahdet mun kutsuuni vastaa, sydän sairas vain rinnassa lyö.

Minun laillani tuhannet kutsuu sua kotihin, Suomen mies, vaan kuolleet ei kutsuhun vastaa... Oi Suomi, käy turmioon ties!

Jo kuolemaan tuomitut nouskaa, ies pyövelin heittäkää pois, että välityt tuhoumasta mun maani, mun kansani voisi!

H. K-a.

Alikersantti

JAAKKO IKALÄISELLE

3 Kpk 4462, kirjoittaa Matti Tenhunen Myllykoskelta:

„Viime sunnuntaina oli täällä taas sankarihautajaiset. Ensin nasivat Matinahon pojan Tossavanlahdesta jonkun Venäjäko Saastamoisen. Kyllä se miehiä vaan kaatuu. Kyllä se tuntuu monta kertaa niin karmalta, mutta paneppas kukaan eteen. Tulee monta kertaa mieleen kysymys: Kuinka kauan tätä vielä kestää? Eikö Suomen kansa ole jo saanut tarpeeksi kuritusta? Millä onkaan sen kärsimysten mitätöisyi?“

Eräs PAULI

kirjoittaa sotasairaalaan veljelleen:

„Eipä se ole hauskaa kukaan sinne joutuu, mutta minä olen sille mahtaa, kun on mentävä. Minulta kyllä loppui jo sotainaisuus, mutta invaliidiksi saan olla lopun ikäni. Ei kukaan mäkään kohtalo ole koskaan hauskaa jalattomana kulkijana.“

Reserviläiselle

HJALMAR V. SÄLLSTRÖMILLE

1 Kpk 1479, kirjoittaa Toivo Sällström Nickbyystä (Nikkilästä):

„Olen odottanut tähän asti sinua, vaan enhän enää odottaa, kun et taida koskaan tulla sieltä. Kaikki tuntuu tervottomalta.“

Kaikki on niin hirvittävä, että ei rahat riitä. Vaatteita ei tahdo saada kun pöksyt maksaa neljän sataa ja kengät 250. Kyllä täällä meillä on. Luulen, että lehmä paleltuu. Kanat kuolevat toisensa jälkeen ja koirat kai kuollaan mekin. Ehkä sinä saat lomaa tulla hautaan maan meldät“.

„Punainen armeija ottaa sakalalaisia sotamiehiä ja upseereita vangeiksi, jos ne antautuvat, ja antaa heidän henkensä“

NÄMÄ STALININ SANAT OSKEVAT TÄYDELLISESTI MYÖSKIN SUOMALAIKIA SOTAMIEHIÄ JA UPSEEREITA.

Kyllä tämä sota on Suomen hallitusherrain 'soppaa'“.

Punaisen armeijan vangiksi paaehtoisesti antautunut iisäläinen kirvesmies Seth Immonen kertoo:

„Minä ja neljä minun aseoveriani lopetimme sodan kohdaltamme. Antauduimme partiossa ollessamme vapaaehtoisesti Punaisen armeijan partion vangiksi. Me sanoimme: „Syököön soppansa se, joka on sen keittänytkin“. Sillä kyllä TÄMÄ SOTA ON SUOMEN HALLITUSHERRAIN KEITTÄMÄ „SOPPA“. Meillä työmiehillä ei ole sen kanssa mitään tekemistä.“

Meidän rintamalla olleiden työmiesten ja talonpoikien omaisilta yritettiin katkaista rintamalle kirjoitusoikeuskin. Meiltä näet tahdottiin salata kaikki se, mitä sota on aiheuttanut kotirintamalle. Kuitenkin Suomen rintaman pohjoisosalla olevien poikien ansiosta olivat herrat pakotettuun kiellon peruuttamaan. Pojat olivat nostaneet vastarinnan omaisten kirjoitusoikeuden rajoittamista vastaan.

Muutamit upseerin formuun puetut paholaiset kohkailivat miehiä ilkeästi. Niinpä esimerkiksi JR 10. II pataljoonan konekiväärikomppania

nian päällikkö kapteeni RIIKONEN kiusasasi poikia kaikilla mahdollisilla keinoilla. Pojat eivät saaneet yön eikä päivän rauhaa. Pojat suuttuneina uhkasivatkin ampua kapteeninsa heti ensimmäisessä taistelutilanteessa, mutta kaipa tämä uhkaus oli kaikunut ylempien korville, koska tämä herran ketale siirrettiin pois komppaniasta.

Eihän kannata tapella tuolaisten keljujen puolesta. Siksi minä toivoisinkin, että kaikki suomalaiset sotamiehet lopettaisivat sodan. Toivoisin, että he painuisivat kotiaan tai siirtyisivät Punaisen armeijan puolelle. Täällä vankina ollessa ei ole mitään hätää. Kaikkea on riittämiin ja henki säilyy“.

Lotta Martta Lastikka

Omaisiet ja tuttavat!

Terveiset täältä Neuvostoliitosta!

Kun jouduin vangiksi niin pelkasin kovasti, että hidutetaan ja räskätään. Mutta täällä on ollutkin aivan päinvastaisia. Hyvin on kohdettu. Kaikki ovat ystävällisiä. Ruokaa olen saanut tarpeeksi. Että ihkää olis turhaan omaiset huolissanne minusta. Kun sota loppuu tullen jälkeen luoksemmet. Niin, että kyllä meillä sotavangeilla on sellainen toivo, että sota pitäisi saada pian loppumaan, jonnekin on myöhäistä. Ennenkuin kaikki miehet Suomesta menee. Kuinka halusta lähtisi sotaan, jokainen Suomen mies kotinsa jo kivaalta.

Täällä on aivan yhta hyvä kohtelu majakuntalaisilla ja latilla, niinkuin toisillakin.

Sinä toivossa että pian näkisin rakkaita omaiset lähettän monit lämpöterveisiä teille ja kaikille tutuille.

Neuvostoliitossa 5.2.1940

Martta Lastikka

SOTILAIDEN KIRJEVAIHTO-OIKEUDEN RAJOITTAMINEN ON TÖRKEÄÄ MIELIVALTA

„OVAT JOKA TAVALLA NIIN KENKKUMAISIA“,
SANOTAAN OMAISTEN KIRJEISSÄ.

Sotilaiden kirjevaihto-oikeuden rajoittaminen aiheuttaa täysin oikeutettua tyytymättömyyttä sekä sotilaiden että heidän omaistensa keskuudessa.

Korporaali Aatos Kotikoivulle, 1 Kpk 9215, kirjoittaa hänen veljensä sotamies Severi Kotikoivu, 2 Kpk 981 (Lahdesta) joulukuun 4 päivänä 1941:

„Nyt tuli taas kenttäpostiinkin uusi järjestys, kun kotoa lähetettävät kirjeet joutuvat kortille. Kyllä se on vähän hassua se sellainen järjestys“. Eräs Maija kirjoittaa jollekin Olaville Viljanimestä joulukuun 30 päivänä 1941:

„Nyt on viimeinen päivä kun saa kirjoittaa ilman sitä punaista lappua. On niillä kotokotukset“.

Sotamies Paavo Kantolalle, 1 Kpk 9214, kirjoittaa hänen vaimonsa Alli Kantola, Soini, Kukonkylä joulukuun 26 päivänä 1941:

„Nyt on tullut sellainen asetus, ettei saa kirjoittaa kuin yhden kirjeen viikossa. Ovat joka tavalla niin kenkkumaisia“.

Tuollaisia otteita omaisten kirjeistä voisimme esittää miltei loppumattomiin. Kaikissa niissä todetaan hallituksen toimenpiteen „kenkkumaisuus“, törkeä mielivaltaisuus.

Tuon määräyksen koko kataisuuden ymmärtämiseksi on muistettava niitä radiopuheita, joissa omaisia on kielletty kirjoittamasta rintamalle „ikävistä asioista“, sekä niitä päälylystön päiväkäskyjä, joissa sotilaita varoitetaan kertomasta omaisilleen totuutta rintamaelämän kurjuudesta.

Kysymyksessä on entistä ankarampi rintamalla olevien miesten eristäminen omaisistaan ja yleensä koko ulkomaailmasta. Mannerheim ja hänen keljut viskaalinsa tahtovat estää sotilaita saamasta oikeata käsitystä kotona vallitsevasta nälästä, naisten ja lasten ajamisesta pakkotyöhön, saksalaisten ym. kotirintamaur-

hojen ruokottomista edesottamuksista, loputtomista „sankarihautajaisista“, kansan tyytymättömyyden ja vihan lisääntymisestä hallitusherroja kohtaan yms.

Todenperäiset tiedot kotirintamalta sekä maailman tapahtumista voisivat antaa sotilaille ajattelun aihetta. Mutta sellaisessa epäoikeutetussa ryöstösodassa, jota Suomen hallitusherrat nyt käyvät sosialismin maata vastaan, on heille hyvin tärkeää, että sotamies ei ajattele mitään, vaan tylsästi alistuu kohtaloonsa.

Kirjeenvaihdon supistamisella Suomen hallitusherrat tahtovat päästä siihen, että heidän sotasensuuriohronansa voisivat nuuskia jokaisen rintamalta lähtevän ja sinne tulevan kirjeen niin tarkkaan, että niihin ei jäisi mitään muuta kuin se mikä sopii sotahullujen tarkoituksiin.

Hallitusherrat ovat kiristäneet sotilaiden ja heidän omaistensa kirjevaihto-oikeutta tietäen, että näissä kirjeissä aletaan yhä ankarammin arvostella hallitusta ja sen tuhoisaa seikkailupolitiikkaa. Rydit, Tannerit, Rangellit pelkäävät näitä kirjeitä. He aavistavat sen päivän lähestyvän, jona kansa on vetävä heidät tilille kymmenien tuhansien poikiensa murhauttamisesta.

Sanotaan hallituksen jo peruuttaneen tuon „kenkkumaisen“ määräyksensä. Sotilaiden tarmokkaat joukkovastalauseet ovat siis pakoittaneet hallituksen perääntymään. Se on paha no-laus hallitusherroille. He tulevat tietysti koettamaan toisia, ovelampia konsteja estääkseen sotilaita saamasta tietää totuutta siitä, mitä kotona tapahtuu. Mutta heidän perääntymisensä tässä heille niin tärkeässä asiassa on vakuuttavana osoituksena siitä, että päättävä joukkotoiminta kaikenlaisia „viskaaleita“ vastaan on se keino, jolla sotilaat saavat ajetuksi perille omat vaatimuksensa.

„Jos minut erotetaan virasta, niin minä lähten yksityislahtariksi“, sanoi nerheim, kun kuuli saksalaisten virkaveljiensä viraltapanon.

„Vihdoinkin vapaana“, sanoi Suomen armeijan sotamies Punaisen armeijan pääsi.

„Uusi järjestys“, sanoi miehen vaimo, kun leipä-

„Tuokos se nyt on se suur-Suomen keisari“, sanoi alokas, kun Mannerheimin kuvan näki.

„Niiden silmät vetää mähän kuin mahaan mahtava“, sanoi Isontalon vaari Suomen litusherroista.

„Eläköön saksalaisten aseveljeys“, sanoi suomalainen upseeri, kun saksalaisen vierestä yllättä-

„Ne jakaa rakkautta sähkösanomaa“, sanoi lottia.

„Hyvä päivä, lahtipoltti“, sanoi Mannerheim Lahden luskuntaparaatissa.

„Ovatpa ne taas jakaneet kasti noita Mannerheimin ja“, sanoi isäntä, kun Suomesta“ kaatuneiden ilmoituksia luki.

SOTILAAN ÄÄNI

ASETAKKIIN PUETTUJEN SUOMEN KANSAN MIESTEN ÄÄNENKANNATTAJA

Sunnuntaina, maaliskuun 29 pnä 1942

SAKSALAISET MAASTA POIS!

Vuorin lähistöllä on, kuten Neuvostoliiton Tiedotustoimisto k. 22 pnä ilmoitti, tapahtunut ankara yhteenotto suomalaisen rintopataljoonan ja saksalaisen kistirykmentin sotilaiden välillä. Saatuaan tietää, että hitle- räläiset olivat raiskanneet paik- kakunnalla 8 tyttöä, suomalaiset yökkäsivät saksalaisten tykki- miesten parakkeihin. Syntyneessä ottelussa käytettiin koneki- ääreitä ja konepistooleita. Sur- mansa saaneiden ja haavoittu- eiden luku nousee yhteensä 50 mieheen.

Tämä tappelu on suurin tä- mänastisista kahakoista suoma- aisten ja saksalaisten sotilaiden välillä. Mutta se ei ole ensim- mäinen eikä viimeinenkään. Joi- nenkin Suomen sanomalehtien ömpelöt yritykset väittää val- keeksi aikaisempia tietoja tuol- laisista tapeluista Helsingissä, Turussa, Porissa, Oulussa y.m. vaikkakunnilla ovat päättäneet väkivallan noloisti, kun toiset lehdet, n.m. Porissa ilmestynyt „Sata- lunnan Kansa“, myönsi tuollai- sia tapeluista tapahtuneen, an- noipa vielä „bolshevikin“ kunnia- menkin niille Suomen armeijan otilaille, jotka olivat „kohdel- eet tylysti“ saksalaisia.

Fascistisen Saksan sotilaat rie- tuvat Suomessa kuten alusmaas- aan ainakin, porsastelevat, rais- saavat ja ryöstävät. Heiltä ei oi muuta odottaakaan, sillä he oteuttavat Hitlerin ja hänen ansarikollistensa ohjelmaa ja neuvoja, noiden miesten ohjel- naa ja neuvoja, jotka ovat vail- omaatuntoa ja kunniaa ja joil- on elukan moraali.

Suomen hallituksessa istuvat Hitlerin kätyrit, joiden tahdosta saksalaiset roistot on lasket-

(Jatkuu 2. siv.)

„SAKSALAISTEN ROTUTEORIA JA ROTUVIHA KÄYTÄNNÖSSÄ OVAT JOHTANEET SIHEN, ET- TÄ KAIKISTA VAPAUTTARAKASTAVISTA KAN- SOISTA ON TULLUT FASCISTISEN SAKSAN VI- HOLLISIA“.

STALIN.

KELJUTTA SE YLIKERSANTTIKIN

YLIKERSANTTI VILJO HEINO, 1 KPK 3668, KIRJOITTA MORSIAMELLEEN LOTTA MARTTA LASTIKALLE, 1 KPK 3608:

„En ole joutanut paljon kirjoittamaan. Yöt päivät pitää heilua kädet verissä kuin teurastajalla. Vähän itseäkin joskus melkein hirvittää... Ukotkaan eivät tee yhtään mitään muuta kun makaavat. Hemmetinmoisella kiroomisella saa ne vasta liikkeelle. Kummia kavereita! Taas tässä välillä kirjoittami- sen täytyi käydä niitä lurjuksia haukkumassa. Se ei ole mi- tään hauskaa, kun miehet eivät tällaisena aikanaan ymmär- rä mitään. Oma syöminen ja makaaminen on vaan pääasia... Sinäkin voit reffata vaikka välillä uuden kaverinkin itsellesi. Siellä huoltoportaassahan ne elelevät kaikki naissankarit...“

„Tämä on sellaista koiran elämää lumisateessa ja pimeäs- sä liikkua paikasta toiseen, — kirjoittaa sama ylikersantti eräässä toisessa kirjeessään. — Aina saa nähdä verta ja tus- kissaan väänteleviä ihmisiä. Se rupee ajanoloon tympäise- mään, kun aina saa heilua hikihatussa ja kädet veressä... Jo saisi tämä rulljanssi loppua. Ei yhtään enää huvita koko puuha. Tähän saakka minäkin olen ollut oikein innostunut, mutta nyt ei tunnu olevan mihinkään halua, ainoa on ruoka- halu ja nukkuminen“.

Ylikersantti Heino haukkuu sotamiehiä siitä, että nämä halua- vat vain syödä ja maata. Mutta jonkun viikon riehuttuaan „kä- det verissä kuin teurastajalla“ tämä kaikesta päättäneen kiivas suojeluskuntalainen myöntää, että häntä itseäänkin tympäisee jo koko rulljanssi.

Kyllä se nyt jo keljuttaa ja tympäisee kaikkia. On jo korkea aika tehdä loppu, tuosta „koiran elämästä“ lähtemällä kotiin tahi antautumalla vangiksi.

Käytd vangiksi antautuessasi tunnussanaa:

„SOTA RIITÄKÖÖN.“

ALAS MANNERHEIM!

Mitä kotoa kirjoitetaan

Reserviläiselle

HJALMAR V. SÄLLSTRÖMILLE

1 Kpk 1479, kirjoittaa hänen vaimonsa Toini Sällström Nickbystä (Nikkilästä) 30.11. 41:

„Kyllä se on hermostuttavaa olla täällä. Arvaat sen, kun toiset ovat olleet lomalla. Vaan onkos sinulla enemmän puolustettavaa kuin toisilla. Ei suinkaan sinulla ole mitään suurtillaa siellä enemmän kuin täälläkään, että sinun on siellä seisottava enemmän kuin toisten. Siitä minä olen vihainen ollut. Tuntuu kuin ei jaksaisi enää mitään. Luulen, että on parasta jättää kaikki ja lähteä täältä. En enää viitsi jatkaa tätä elämää kauan. Ehkä on kaikkein parasta niin, ehkä pääset edes sitten kotia lastesi luo, jos en minä jaksa olla.

Eihän se ole ihme, että ihmiset tulee hulluksi, niinkuin meitä Suomen kansaa nyt piinataan. Miehet viedään pois kodeistaan nälkää ja vilua kärsimään ulos metsiin ja korpiin. Ei se voi millään olla jumalankaan tahto niin kiusata meitä kaikkia“.

Sotamies

EINO HÄMÄLÄISELLE

1 Kpk 9223, kirjoittaa hänen isänsä Kalle Hämäläinen Juva, Vehmaa, Saarijärvi 18.12. 41:

„Kirjeestäsi, jonka sain illalla, saatiin tietää, että vielä olet tervennä. Vaan eihän sitä tiedä, miten kauan. Kyllä sitä saapi ajatella, että ei olisi pitännä laittaa teitä maailmaan kurjuutta ja kiusauksia näkemään“.

Kalle Hämäläinen „laittoi“ ja kasvatti poikansa saamaan surmansa vieraalla maalla Mannerheimin sotaseikkailussa. Mutta Kalle Hämäläisen kärsimykset eivät poistuneet, vaan lisääntyivät.

Sotamies

REIJO SAARISELLE

1 Kpk 9223, kirjoittaa Hilja Saarinen, Imatra, Ahola 31.12.41:

„Tänään taas radiossa ilmoittivat, että kenttäposti toimii samoilla laajuuksilla kuin tähänkin asti, ettei täältä päin tarvitse sitä punaista postimerkkiä sen paremmin kuin sieltäkään päin“.

Kirjevaihtoasiassa hallitusherrat yrittivät tehdä koiruutta sotamiehille, mutta heidän oli pakko perääntyä, kun sotilaat monissa joukko-osastoissa panivat töpinäksi ja ryhtyivät joukolla vaatimaan kirjevaihto-oikeuden rajoittamista koskevan „kenkumaisen“ asetuksen kumoamista.

Alikersantti

LEO ROPASELLE

1 Kpk 9223, kirjoittaa Toini Ropanen, Kiiikka 2.1. 42:

„En osaa olla rauhallinen, kun siellä sodassa voi tapahtua vaikka mitä... Ei saanut ilikka olla ensimmäistä jouluaan isänsä seurassa. Ja kuinka monta lasta onkaan ilman isää. Voi niitä orporauk-

Saksalaiset ...

(Jatkoa 1. siv.)

tu maahan, tekevät kaikkensa painaakseen villasella saksalaisten ystäviensä konnuuksia. He vainoavat niitä suomalaisia, jotka pyrkivät puolustamaan kotiaan ja Suomen naisten kunniaa hitleriläisiä raiskaajia vastaan.

Näin ollen ei Suomen kansalla ole Rydin, Rangellin, Tannerin y.m. saksalaiskätyrien istuessa hallituksessa mitään laillista mahdollisuutta suojella itseään saksalaisten konnantoilta.

Siksi Suomen armeijan sotilaat menettelevät oikein, lyödessään ja ampuessaan noita saksalaisia sikoja aina ja kaikkialla tilaisuuden tullen. SAKSALAISTEN ELÄMÄ SUOMESSA ON TEHTÄVÄ SIETÄMÄTTÖMÄKSI, KUNNES HE KATSOVAT PARHAAKSI KORJATA LUUNSA SUOMEN KAMARLTA.

koja!... Kyllä minua mittaa, miksi sitten yhä aina lomalla ja toiset eläköön pääse lomalle“.

Alikersantti Ropanen ei syytä lomalle siitä syystä, ei ilmeisesti ollut ison talon eikä mahtimiesten suostusta. Hän kuten kaikki muutkin liiset suomalaiset kansanturva kelpaavat kyllä mannermaalle tykinruuaksi. Mutta heidän talonsa ja heidän perheensä kärsimykset eivät noita toimia seikkailijoita liikuta.

Alikersantti

VEIKKO HÄNNISELLE

1 Kpk 1547, kirjoittaa hänen vaimonsa A. Hänninen, Helsinki, Hovurenkatu 10, tammikuun 14 p:nä 1942:

„Älkää te jakako minun karahojanne niihin keräyksiin lähettäkää ennen kotiin, ki kun on niin kallista. En voi maksamatta ja riippuvana olla. Niistä housuista kun meni 795 markkaa. En niin huolissani tästä elämästä että mikähän eteen tule. Vuokrakin kuuluu kalleksi tästä kuusta alkaen“.

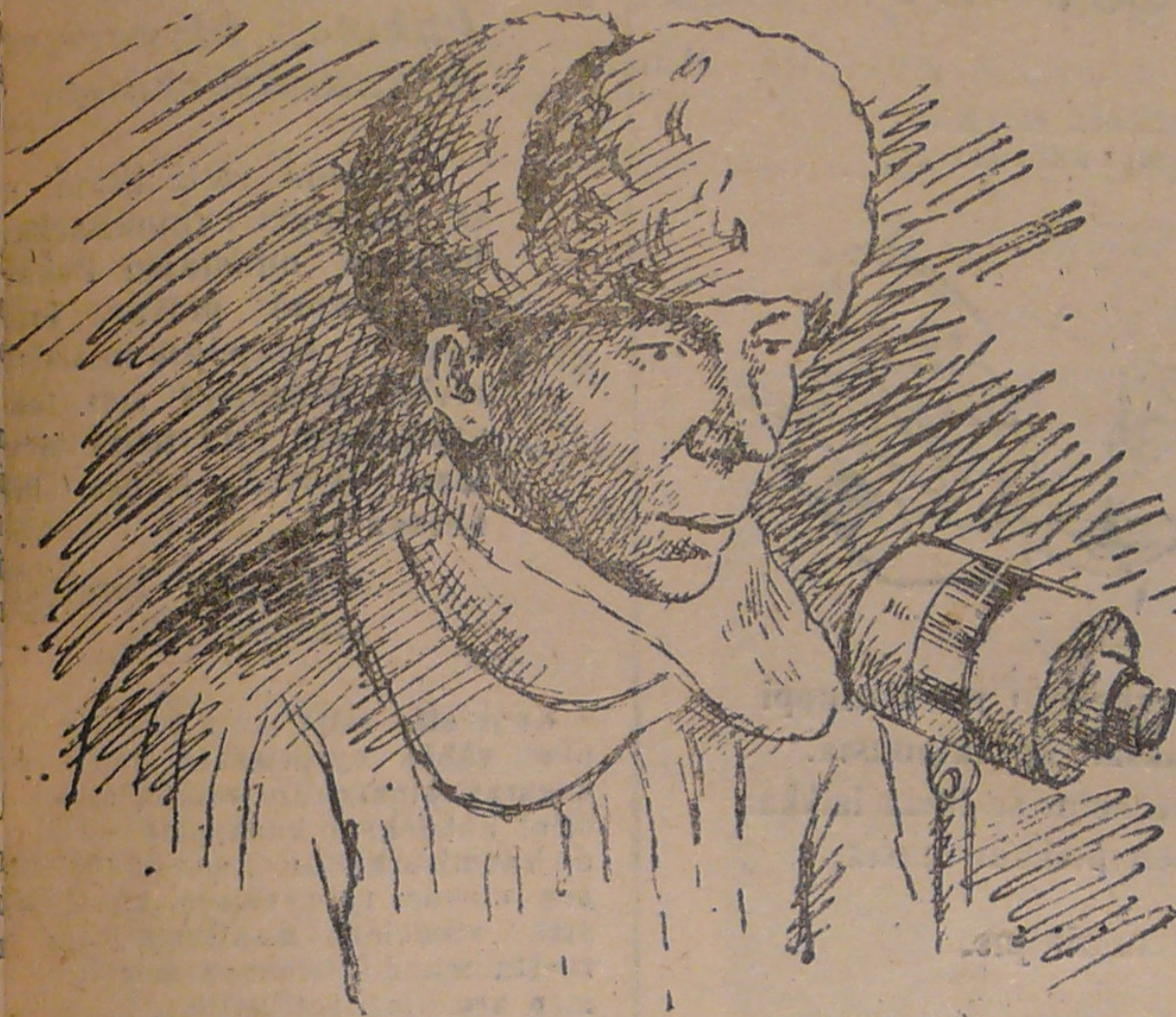
Sotamies

VEIKKO SIKASELLE

1 Kpk 3742, kirjoittaa Toimittaja, Helsinki, Munkkiniemi, katu 10:

„Luuletko sinä muuttavasi vielä tulevaisuudessa jonnekin muualle, josta näkisi laan ennen nälkään tullaan keripukki tahi joku kalvetustauti. Tiedätkö, että tänään on tammikuun 14 p:nä, tosin sassa markkinat, tosin silakkamarkkinat. Kun edes sitäkin, mutta kun misraukat ovat koko maassa, niin että aamulla puolitoina kilometriä päässä, neljä aina rinnakkain ollut kuin 600 tynnyriä koita myytävänä, niin te, kuinka moni siinä lella ihan turhaan“.

SOTAVANKI VILJAM KEMPPAINEN PUHUU RUOTUTOVEREILLEEN KENTTÄKAIUTTIMESSA

14. LINNOITUSPATALJOONAN („JUSSLAN PORUKAN“) ALIKERSANTTI VILJAM KEMPPAINEN, HYRYNSALMELTA KOTOISIN OLEVA METSÄTYÖLÄINEN, JOUTUI ÄSKETTÄIN PUNAISEN ARMEIJAN VANGIKSI. OLTUAAN JONKUN PÄIVÄN NEUVOSTOLIITON PUOLELLA, KEMPPAINEN ESITTI PYYNNÖN SAADA KENTTÄKAIUTTIMEN VÄLITYKSELLÄ LÄHETTÄÄ TERVEISIÄÄN TUTTAVILLEN, ASEMISSA OLEVILLE JUSSLAN PATALJOONAN SOTILAILLE. HÄNEN PYYNTÖÖNSÄ SUOSTUTTIIN. MIKROFOONIN AAREEN PÄÄSTYÄÄN KEMPPAINEN LAUSUI:

„RUOTUKAVERIT!“

Vangiksi jouduttuani kävin katsomassa täällä rintamakorsustämän talven jälkeä elokuvaa, joka esitti taistelua Moskovan edustalla. Kuvasta näki selvästi ilmi millaiseksi on kääntynyt Hitlerin „voitokas“ eteneminen Venäjällä. Tiet, jotka johtavat Moskovaan, ovat täynnä romutettuja saksalaisia hyökkäysvaunuja, tuhottuja tai vaurioituneita tykkejä, ajoneuvoja y.m. sotamateriaalia.

Punainen armeija on lyönyt pirstaleiksi saksalaiset piiritysjoukot ja ajaa heitä päivä päivältä länteen päin. Siis voitte olla vakuutettuja siitä, että saksalaisten eteneminen itään päin on aina loppunut. Kaupunki toisensa jälkeen vapautuu maahan kärkeutuneista ryövärijoukoista.

Sain myöskin täällä rintamalla käydä puna-armeijalaisten ja komentoajien kanssa konsertissa, jossa esiintyi moskovalaisia näyttelijöitä. Voim sanoa, etten kotimaassani ole nähnyt mitään sellaista veroista. Kaikki oli vallan suuremmoista“.

Kemppainen vastaa „ruotukaverien“ kysymyksiin

Kun Kemppainen on lopettanut puheensa, tekivät Jussilan pataljoonan pojat kenttäkaiuttimen välityksellä hänelle eräitä kysymyksiä, joihin Kemppainen heti vastasi.

Kysymys: „Sanoppas Kemppainen milloin sota loppuu?“

Kemppainen: „Se on teidän vallassanne, koska haluatte lopettaa. Panette kertakaikkiaan 'repun pykälään', niinkuin siellä sanotaan, ja lähette kotiin. Lyötte alas Hitlerin kannattajahallituksen, ja silloin on sota 'shut'. Minun kohdaltani on sota loppunut. Ei kiskon pätkät eikä torvet soita herätyksiä“.

Kysymys: „Minkälaiset olot siellä Venäjällä on?“

Kemppainen: „En ole paljoa kerinnyt vielä näihin asioihin perehtyä, mutta pulla, jota olen syönyt, on paksua. Ja muutakin on ollut riittävästi. Ei ole niinkuin siellä Suomessa, että viimeiset siemenviljatkin kootaan armeijan käyttöön“.

Kysymys: „Tuleeko väkirauha?“

Kemppainen: „Kylläpä te suuria kyselette. Vaikea vastata. Joka tapauksessa se riippuu teistä. Jatkamalla sotaa ette ikinä saa rauhaa, mutta jos lähette kotiin tai tulette tänne, niin toivomuksenne täyttyy. Se on siis teidän oma asianne“.

Kysymys: „Mitenkäs sinä luulet itsellesi käyvän kun palaat sieltä Suomeen?“

Kemppainen: „Saatte olla varmat, että kun tulen Suomeen, olen valmis lausumaan ajatukseni, kuten nytkin. En koskaan tule katumaan sanojani, joiden tarkoituksena on ollut estää tovereitteni tuhoutuminen väärän ja epärehellisen asian puolesta“.

Vanha Suomalainen Sotilaslaulu

Sävel: „Suomalainen sotamies on parempi kuin herra“.

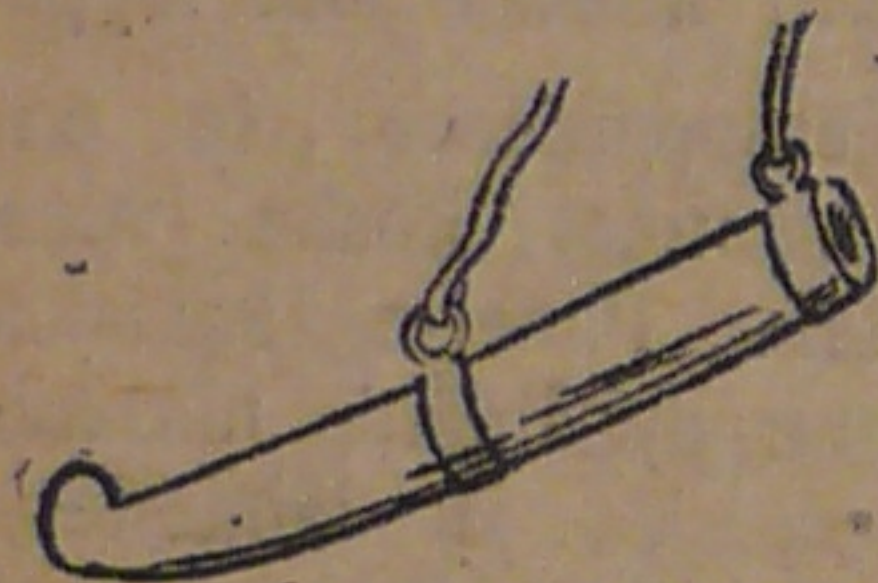
Mannerheim on ollaksensa parempi kuin herra, kun se on kelvannu Hitlerille kerran.

Sumfatiritiralla, niinhän se taisi olla, Sumfatiritiratirallalalei.

Mannerheimin miekantuppi on Saksan korkkipuusta. Mannerheim se lihaa leikkaa Suomen poikain luusta.

Sumfati jne.

Lasareetin portin päällä on Mannerheimin kuva. Suomen pojat ne sanoivat, että piru kun toi on ruma.

Sumfati jne.

Viskaalit ne kasarmissa räähisee ja huutaa, kun Mannerheimin miekasta pojat soittaa suutaan.

Sumfati jne.

Mannerheimi vanha äijä tanssii Saksan polkkaa, hiki tippuu nenän päästä, luut ne yhteen kolkkaa.

Sumfati jne.

Ruumisarkkuliike suojeluskuntala huostaan!

Pakinaa pinnareita ja ruumisarkkuliikettä

„Tahdon vielä lisätä lisälmen ruumisarkkuliikkeen omistajan sen kolme poikaa, ovat suojeluskuntalaisia armeijaan, että heitä taan työssä isänsä keessä“.

Sotavanki linjan lausunnosta.

Kunlostaa siltä, kuin tuo olisi vähän nyrpeissään ruumisarkkupinnareille, vaikka ollut kahdeksan kuukautta ruumisarkkuun, joten luuhien olevan tyytyväisen, kun että „viimeinen maallinen taattu mahdollisimman monien armeijan sotilaille.“

Jutussa on kyllä se paikka että nuo pojat ovat vähän pinnareita. Mutta toisaalta oikein perinpohjin fundeerannyt tavallaan sotatarvete palveluksessa, niin ettei pitäisi olla nokan koputtamista.

Sillä mikä ruumisarkku on? Se on sellainen välttämättä, jota ilman ei voida pitää kukaan „sankarihautajaisia“, ne täytyy pitää tuhoottomasti. Sitten „sankarihautajaisia“, ne taan vaativat ruumisarkkuliikettä on ruumisarkkuliike muutettavaksi. Mitä taas taan hen sivuseikkaan, että Pakarisen pojat ovat joutuneet työhön isänsä taaseen“, niin se ei ole ollut konsti eikä mikään — onpahan tuhatmarkkasen. Mutta kun taan huomioon, että rahat olivat rahansa, pojat hänen poliittista liike hänen liikkeensä, niin sanoa muuta kuin että: „Immonen viitsiikin mollata kansalaisia“. Sikse-toiseksi keässä työssä täytyy olla miehiä, joita suojeluskuntalaiset netusti ovat.

Ainoa, mikä meitä tässä huolestuttaa, on seuraava: nuo Pakarisen pojat ehtineet taan niitä ruumisarkkuja riittävästi. Kun se suuri „kevättyökin“ on aivan kynnyksellä, sitä sitten taas pannaan talaksi.

Niin että eiköhän vielä manttaalipöydällä löytyisi isässä olevia poikia — Pakarisen kien avuksi.

SOTILAAN ÄÄNI

ASETAKKIIN PUETTUJEN SUOMEN KANSAN MIESTEN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 45

Perjantaina, huhtikuun 3 pnä 1942

SORTUUKO SUOMEN KANSA, JOS SUOMEN ARMEIJAN RINTAMA MURTUU?

Ministeri Väinö Tanner hiltajattain pitämässään puheessa, tahtoessaan yllyttää Suomen sotilaita taistelemaan „viimeiseen veripisaraan asti“, lausui: „Jos rintamamme murtuu, niin koko Suomen kansa sortuu“. Se on valheellista kansan pelottelua. Eihän Suomen kansa sortunut kaksi vuottakaan sitten, jolloin murtui „Mannerheimin linja“, vahvimmin varustettu rintamalinja, mitä Suomen armeijalla on koskaan ollut. Nyt seisoo Suomen armeija asemissa, jotka ovat paljon heikommät, ja on vain ajan kysymys, milloin sen rintama tulee murtumaan. Mutta kukapa uskoisi, että muka siitä tulee sortumaan „koko Suomen kansa“. Ei, herra Tanner! Suomen kansa tulee kyllä pysymään pystyssä, mutta jotain muuta tuollisesta silloin sortumaan. Voitonhiemoisten pankkiherrain, tukkikarjalisten ja sotaherrain suuret anastussuunnitelmat Neuvostokarjalan suhteen, — ne tulevat sortumaan. Mutta eiväthän ne anastuspyyteet ole olleetkaan Suomen kansan pyyteitä. Ja epäilemättä tulee sortumaan myöskin nykyisten sotahullujen hallitusherrain valta, Rydin, Rangelin, Tannerin, Mannerheimin ja muiden Hitlerin kätyrien hallituskopla. Mutta eihän se ole sama kuin Suomen kansa! Tuo vähälukuinen hallituskopla on pikemminkin Suomen kansan

MANNERHEIMIN RISTEJÄ ...

sortaja, ja arvatenkin kansa tulee kiittämään onneaan, kun pääsee mokomasta hallituksesta. Kun kerran Suomen hallitus jatkaa sotaa, niin tietäköön jollakainen, että nopeasti lähenee hetki, jolloin Suomen armeijan

rintama tulee murtumaan. Rintaman murtuminen johtaa pian rauhantekoon ja sodan loppumiseen Suomen ja Neuvostoliiton välillä, siis Suomen miesten palauttamiseen sodasta rauhan töihin.

Vanha sotilaslaulu